

Arrest

nr. 206 321 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2018 tot weigering om verzoeker terug in zijn vorige administratieve toestand te plaatsen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verkrijgt op 6 augustus 2010 een onbeperkt verblijf in toepassing van de artikelen 9*bis* en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 augustus 2016 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt van de bevolkingsregisters van de gemeente Meeuwen-Gruitrode omdat de verzoekende partij niet meer woonachtig was op het domicilieadres. Deze woning werd reeds meer dan één jaar verlaten.

Op 14 januari 2018 stelt de grenscontrolepolitie vast dat de verzoekende partij gebruik maakt van een Nigeriaans paspoort en een Oostenrijkse verblijfstitel waarvan zij niet de rechtmatige eigenaar is.

Op 14 januari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. De verzoekende partij dient een vordering tot nietigverklaring in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV X

Op 14 januari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. De verzoekende partij dient een vordering tot schorsing en nietigverklaring in tegen deze beslissing bij de Raad, zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV X

Op 23 januari 2018, met kennisgeving op 7 februari 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing om de aanvraag van de verzoekende partij, om haar terug te plaatsen in de vroegere administratieve toestand, af te wijzen. Volgens deze beslissing had de verzoekende partij geen bewijzen geleverd van haar aanwezigheid in België in de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping (6 juli 2016) tot het aanbieden van de inschrijving.

In toepassing van artikel 19, §1, van de Vreemdelingenwet oordeelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat het recht op terugkeer verloren is door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

I., J. A.

geboren te A., op 06.04.1970

nationaliteit: Nigeria

Betrokkene werd op 11.08.2016 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister.

Op 16.01.2018 werd gevraagd om hem terug in zijn vorige administratieve toestand te plaatsen.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08/10/1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk géén bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 06/08/2016 tot het aanbieden ter inschrijving.

Derhalve kan de aanwezigheid van betrokkene in België gedurende de desbetreffende periode niet worden vastgesteld.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Schending van artikel 39§7 van het KB van 08.10.1981; Schending van artikel 19§1 van de Vreemdelingenwet; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder het redelijkheidsprincipe; manifeste appreciatiefout.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing uitermate disproportioneel is, dat verzoeker op geen enkel moment gehoord is geweest om zijn persoonlijke situatie toe te lichten. Noch legt de verwerende partij enig bewijs voor waaruit zou moeten blijken dat verzoeker gedurende één jaar afwezig is geweest van het Belgisch grondgebied.

Verzoeker verblijft legaal in België en is houder van een definitieve verblijfsvergunning. Verzoeker is uitstekend geïntegreerd en is economisch actief. Dat verzoeker het Belgisch grondgebied zeker niet verlaten heeft, zoals de bestreden beslissing beweert, voor een termijn van meer dan één jaar.

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker sinds 11.08.2016 ambtshalve geschrapt werd uit het vreemdelingenregister, en dat hij geen bewijzen heeft geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 06.08.2016 tot het aanbieden ter inschrijving op 16.01.2018.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat er nooit aan verzoeker meegedeeld werd om zulke bewijzen voor te leggen, slechts voor de eerste maal gebeurde dit via de bestreden beslissing.

Dat verzoeker weldegelijk kan bewijzen dat hij niet, gedurende één jaar, afwezig is geweest op het Belgisch grondgebied.

In bijlage treft u overeenkomsten aan voor uitzendarbeid van het jaar 2017. Verzoeker heeft gedurende 2016 tot heden steeds zijn hoofdverblijfplaats gehad te 3670 M.-G., (...). Maar doordat verzoeker werkzaam was in Antwerpen verbleef hij doorheen de werkweek te Antwerpen.

Ook treft u in bijlage verzoekers bankrekeninguittreksels aan waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker wonende is in België.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek heeft gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 39, § 7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 19, § 1, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van deze artikelen. De feitelijke grondslag is vermeld: de verzoekende partij heeft geen bewijzen voorgelegd van haar aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping (op 6 augustus 2016) tot het aanbieden van de inschrijving. De aanwezigheid van de verzoekende partij in België kon in deze periode niet worden vastgesteld. Hierdoor heeft de verzoekende partij het recht op terugkeer verloren.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden. De opmerkingen in de nota met opmerkingen van de verwerende partij over dit onderdeel zijn correct.

2.3. Zoals de verzoekende partij opmerkt, bekritiseert de verzoekende partij de inhoud van de bestreden beslissing. Zij stelt dat de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout bevat. Zij voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Deze wordt onderzocht in het licht van artikelen 39, §7, van het Vreemdelingenbesluit en 19, § 1, van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 39, §7, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Artikel 19, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

(...)

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

(...)”

Haar grieven worden ook onderzocht in het licht van het redelijkheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de aanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemeente Meeuwen-Gruitrode op 11 augustus 2016 de verzoekende partij ambtshalve afvoert van de bevolkingsregisters van deze gemeente. Dit geschiedt

nadat een onderzoek werd gevoerd naar de werkelijke verblijfplaats van de verzoekende partij. Dit onderzoek is weergegeven in een verslag aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van 6 juli 2016.

Het verslag stelt: *“I.J. is niet meer woonachtig op huidig adres”*, zijnde het adres waar de verzoekende partij was ingeschreven in de gemeente. Verder leest men: *“Medebewoner O. deelt mee dat I. zou verblijven te Brussel, met onbekend adres. Heeft de woning meer dan 1 jaar geleden verlaten”*, waarna de verslaggever besluit dat de verzoekende partij ambtshalve mag geschrapt worden.

Dit verslag steunt op de vaststellingen van de politie, verricht op 24 juni 2016 en weergegeven in een intern order-fiche van 24 juni 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt.

Ook blijkt dat de verzoekende partij bij een grenscontrole, komende met een vlucht vanuit Oostenrijk (vlucht SN2902 uit Wenen), gebruik maakte van een valse identiteit. Op 14 januari 2018 stelt de grenscontrolepolitie vast dat de verzoekende partij gebruik maakt van een Nigeriaans paspoort en een Oostenrijkse verblijfstitel waarvan zij niet de rechtmatige eigenaar is. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Zij maakte gebruik van een Nigeriaans paspoort en een Oostenrijkse verblijfstitel die aan een ander persoon toebehoorde. Uit het administratief verslag van 14 januari 2018, opgesteld door de politie, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij als enige uitleg aangaf dat zij haar eigen document verloor tijdens het verblijf in Oostenrijk. De documenten die zij gebruikte, leende zij van een vriend. Zij hield voor te wonen in Meeuwen-Gruitrode. Het rijksregister bevestigde niet de woonst op het opgegeven adres.

Ook op 14 januari 2018 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris omwille van diezelfde reden een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij. Er wordt geen termijn van vrijwillig vertrek voorzien. Het beroep dat de verzoekende partij tegen dit bevel bij de Raad aantekent, wordt bij arrest van 2 juli 2018 met nummer 206 320 verworpen.

2.5. De redenering van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen omdat zij nooit werd gehoord om haar persoonlijke situatie toe te lichten, is foutief. Vooreerst werd zij ondervraagd door de politie op 14 januari 2018, ook over haar verblijfssituatie in België. Zij antwoordt dat zij woont in Meeuwen-Gruitrode, wat manifest ingaat tegen de vaststellingen van de politie en de verklaring van een vroegere medebewoner; en ten overvloede ook ingaat tegen de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken, waaronder een adresvermelding in Antwerpen van een proef tijdens een selectie van ‘Synergie Interim’ van 23 augustus 2017, een overeenkomst voor uitzendarbeid van 12 oktober 2017. De verzoekende partij werd gehoord door de politie voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij verklaarde dat zij met het paspoort van een vriend het Rijk trachtte binnen te komen. Zij stelde te wonen in Meeuwen-Gruitrode. Dit laatste is niet bevestigd door gegevens van het administratief dossier. Integendeel, zij werd al in 2016 ambtshalve geschrapt.

Verder merkt de verwerende partij correct op dat de bestreden beslissing niet stelt dat de verzoekende partij België heeft verlaten voor een termijn van meer dan één jaar. De bestreden beslissing stelt dat geen bewijs werd gegeven van haar aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf 6 augustus 2016 tot op het ogenblik van aanbidding ter inschrijving.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar geen bewijzen werden gevraagd van aanwezigheid in België tijdens de betrokken periode en zij thans hierover stukken toevoegt aan het verzoekschrift, heeft zij deze niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij kon hiermee geen rekening houden als het haar niet kenbaar gemaakt is.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de verzoekende partij. In het kader van deze aanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verzoekende partij is, zo haar beweringen correct zijn, nalatig geweest: in eerste instantie laat zij na het adres, waar zij in 2016 verbleef, kenbaar te maken aan de gemeente terwijl een medebewoner verklaart dat zij al meer dan één jaar niet verblijft op dat adres. Dit klemt nog meer nu uit de stukken die de verzoekende partij bijbrengt wel een Antwerps adres wordt opgegeven aan een werkgever. Verder houdt zij in haar verklaringen aan de politie vol dat zij in Meeuwen-Gruitrode woont en laat zij na te melden dat zij tewerkgesteld was in de betreffende periode. Rekening houdend met het niet betwiste feit dat zij reisde onder een naam die haar niet

toebehoort, is het kennelijk redelijk de loutere bewering, dat zij woont op een adres waarvan zij ambtelijk werd geschrapt, niet te weerhouden. Rekening houdend met al de gekende gegevens op 23 januari 2018 is het kennelijk redelijk van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het vermoeden, weerspiegeld in artikel 19, § 1, van de Vreemdelingenwet, te weerhouden: de verzoekende partij had geen bewijzen overgemaakt aangaande haar aanwezigheid in België vanaf de ambtelijke schrapping. De verzoekende partij is zelf onzorgvuldig geweest. Bij het indienen van haar aanvraag liet zij na stukken te voegen en inlichtingen te verschaffen over haar feitelijk verblijf, minstens tijdens de week volgens haar bijgebrachte stukken, in Antwerpen. Houder zijn van een verblijfsmachtiging brengt niet met zich mee dat de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit niet moeten nageleefd worden. Ten overvloede merkt de Raad op dat het waarschijnlijk dezelfde medebewoner O. is (als vermeld in diens bijgebrachte verklaring, zijnde stuk 4 bij het verzoekschrift), die in 2016 aan de politie meldde dat de verzoekende partij al meer dan één jaar niet meer woonachtig is op het adres te Meeuwen-Gruitrode en de woning had verlaten naar een ongekend adres.

In de mate dat de verzoekende partij suggereert dat zij had moeten ondervraagd worden ter gelegenheid van de ambtelijke schrapping, stelt de Raad vast dat de gemeente in de onmogelijkheid was om de verzoekende partij te vinden. De bewoner van het opgegeven adres verklaarde dat de verzoekende partij al meer dan één jaar was verhuisd naar een ongekend adres. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet weerlegd.

Zoals de verwerende partij opmerkt, staat het de verzoekende partij vrij opnieuw een aanvraag te doen tot herstel van de vroegere administratieve toestand, vergezeld van bewijzen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen. Het gegeven dat de verzoekende partij voorhoudt legaal te verblijven in België, houder was van een definitieve verblijfsvergunning, uitstekend geïntegreerd is en economisch actief is, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verzoekende partij dient de Belgische bepalingen, zoals vervat in artikel 19, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 39, § 7, van het Vreemdelingenbesluit, na te leven.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De beoordeling is gesteund op een correcte feitenvinding en is juist. De specifieke omstandigheden, waarom geweigerd wordt de vroegere administratieve toestand te herstellen, zijn vermeld. De verzoekende partij maakt dus de schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Er kan geen beoordelingsfout worden vastgesteld, rekening houdend met de feitelijke gegevens die het bestuur voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij werd gehoord en toont niet aan dat zij alle relevante elementen niet aan de politie kon kenbaar maken. De zorgvuldigheidsplicht is niet geschonden. De schending van artikel 19, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 39, § 7, van het Vreemdelingenbesluit werd niet aannemelijk gemaakt.

2.6. In de mate dat de verzoekende partij in het kopje van haar middel de schending van andere "*beginselen van behoorlijk bestuur*" aanvoert, kan bij gebreke aan precisering van welk beginsel dit niet aanvaard worden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.7. De verwerende partij besluit correct dat het middel, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN